

Arrest

**nr. 335 959 van 13 november 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 17 juli 2025 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging, gericht tegen de beslissing van gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 juni 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat P. HEYVAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 mei 2025 toe op het Belgische grondgebied en diende op 6 mei 2025 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Uit de gegevens van de visumdatabank bleek dat aan verzoeker op 6 april 2025 een Duits visum werd verstrekt waarmee hij de Dublinzone inreisde.

1.3. Op 6 juni 2025 verzocht de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de Duitse autoriteiten om verzoeker op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) over te nemen.

1.4. De Duitse autoriteiten stemden op 12 juni 2025 in met deze overname op grond van artikel 12.4 van de Verordening 604/2013/EU.

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 23 juni 2025 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 24 juni 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: M.(...)

voornaam: M.(...) T.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer M.(...) T.(...) M.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Eritrea verklaarde te zijn, diende op 06.05.2025 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Tijdens het gehoor verklaarde hij dat hij zijn paspoort op straat in België is verloren. Dactyloscopisch onderzoek leverde een treffer, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt, op. De treffer toont aan dat de Duitse diplomatieke post in Qamdo, China de betrokkene op 06.04.2025 een visum verstrekten. Dit visum was geldig voor een verblijf van 8 dagen, tussen 06.04.2025 en 28.04.2025. Op 02.06.2025 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in 2003 verliet en naar Ethiopië reisde. In 2018 reisde hij naar China. In 2020 reisde hij opnieuw naar Ethiopië. Na ongeveer drie jaar, reisde hij in 2023 opnieuw naar China. In april 2025, twee jaar later, reisde hij via Qatar naar Duitsland. De betrokkene kwam naar eigen zeggen op 06.04.2025 in Duitsland aan. Na een verblijf van ongeveer drie weken, reisde hij op 04.05.2025 naar België. Op 06.06.2025 werden de Duitse instanties verzocht de betrokkene over te nemen. Op 12.06.2025 stemden ze met toepassing van artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de overname van de betrokkene. De Duitse instanties vragen om de betrokkene over te dragen via de grensovergang van Aken-Raeren of via de luchthaven van München, Frankfurt/Main of Berlijn Brandenburg, van maandag tot donderdag tot 14u en op vrijdag tot 11u. De betrokkene is in Duitsland gekend als M.(...), M.(...) T.(...), M, (...) /Z.(...), Ethiopië. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland. Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de (grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Duitsland kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, hij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat er in België vrijheid is, de behandeling van migranten er goed is en je er kan studeren en werken. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij niet weg wil uit België omdat hij in België wil kunnen verder studeren. Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat er in België vrijheid is, dat de behandeling van migranten er goed is en dat hij België graag zou willen dienen om het mee beter te maken, merken we allereerst op dat Duitsland, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de

verantwoordelijke lidstaat. Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat je in België kan studeren en werken, benadrukken we dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De betrokkene maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Duitse instanties stemden op 12.06.2025 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013: "Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.". Duitsland heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht aan Duitsland toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De Duitse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. In het rapport over internationale bescherming in Duitsland van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schalast, "Asylum Information Database – Country Report - : Germany – 2024 update", laatste update op 16.06.2025, <https://asylumineurope.org/reports/country/germany/>, verder AIDA rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 81, "There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in reaccessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany."). Het rapport meldt dat personen wiens verzoek reeds finaal werd afgewezen, zoals het geval is bij de betrokkene, het voorwerp kunnen zijn van een beslissing tot vasthouding (pagina 81, "If their application had already been rejected by a final decision, it is possible for them to be placed in pre-removal detention upon return to Germany."). Het enkele gegeven dat na overdracht mogelijk een beslissing tot vasthouding kan volgen leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht een met artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te beurt zal vallen. Het wordt niet aannemelijk gemaakt dat een mogelijke detentie of de omstandigheden van die detentie zodanig zouden zijn dat zou moeten worden geconcludeerd dat de Duitse autoriteiten niet voldoen aan hun verdragsrechtelijke verplichtingen. Het AIDA rapport meldt dat verzoekers die in het bezit zijn van een 'Aufenthaltsgestattung' na drie maanden verblijf en op discretionaire basis kunnen werken in dienstverband, en sinds een wetwijziging in 2020 ook als zelfstandige (pagina 184, "Outside of reception centres, asylum seekers with a permission to stay (Aufenthaltsgestattung) are not allowed to take up employment during the first 3 months of their stay on the territory, after which they can be permitted to do so on a discretionary basis."). Het rapport stelt tevens dat volwassen verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot taalonderwijs en hoger onderwijs, maar maakt gewag van belemmeringen op het gebied van toegankelijkheid, zoals het hebben van bepaalde kwalificaties en een voldoende kennis van het Duits. We zijn van oordeel dat dit niet getuigt van een dermate hoog niveau van hardheid dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM tot gevolg dreigt te hebben. Het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangvoorzieningen voor verzoekers kunnen verschillen en soms het voorwerp zijn van kritiek (pagina 177, "The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities."). We zijn van oordeel dat dit echter niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginnsel. Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld met betrekking tot het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het

beroep (pagina 61, "The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success."), aangezien hierin wordt voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU. Betreffende zijn gezondheid verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat hij oorproblemen heeft. Hij stelde dat het geen infectie is, maar dat hij problemen heeft met zijn trommelvlies. Hij verklaarde dat hij op 10.06.2025 een afspraak in het ziekenhuis had. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. Het AIDA rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 191). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. We merken verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten (4) . Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.5. De gemachtigde van de minister trof op 5 november 2025 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker diende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 351 538.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep, ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van 23 juni 2025 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd met als doel om hem te verwijderen van het Belgische grondgebied (stuk 2). Hij maakt dus het onderwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Verzoeker vordert bijgevolg, bij wijze van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet, dat Uw Raad de vordering tot schorsing zonder verwijl onderzoekt, conform artikel 39/85, en uitspraak doet over de gevorderde voorlopige maatregelen.”

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing weliswaar reeds werd getroffen op 23 juni 2025, maar dat verzoeker slechts sedert 5 november 2025 wordt vastgehouden in het gesloten centrum te Merksplas met het oog op zijn overdracht naar Duitsland, die op 17 november 2025 in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoeker kan worden gevolgd dat de tenuitvoerlegging thans imminent geworden is, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waardoor een gewone schorsing te laat zou komen.

2.2.1.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het gedingleidend verzoekschrift van 17 juli 2025 waarbij de (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

2.2.2.1. In een enig middel van zijn verzoekschrift van 17 juli 2025 voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, tweede en derde lid en 17 van de Verordening 604/2013/EU, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht om gehoord te worden en de materiële motiveringsplicht. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Verzoeker meent dat een gedwongen terugkeer naar Duitsland een schending van artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3.2. van de Dublin III-verordening zou uitmaken. Hieronder volgt een herhaling van wat verzoeker in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet, aangevuld met een actualisatie van de landeninformatie op basis waarvan verzoeker tot dit besluit is gekomen en met de medische elementen die verzoeker hierbij voorlegt (stuk 3). Verzoeker wijst hierbij op het arrest H.A. tegen België van het Hof van Justitie van de Europese Unie (C194/19) van 15 april 2021. In dit arrest oordeelde het Hof dat er rekening moet kunnen gehouden worden met elementen die dateren van na het nemen van de bijlage 26quater teneinde een toereikende rechterlijke bescherming te verzekeren. Het Hof vereist dus een ex nunc onderzoek, dat inhoudt dat er rekening gehouden moet worden met gegevens die worden bijgebracht na het nemen van de bestreden beslissing. i. Algemeen: Artikel 3 EVRM en Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening: Inhoud en interpretatie

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker.

Artikel 3, 2, tweede lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen.² In dit kader verwijst de tegenpartij in de bestreden beslissing naar het wederzijds vertrouwensbeginsel, zijnde het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Verzoeker merkt op dat dit vermoeden weerlegbaar is. Het EHRM bepaalt dat dit vermoeden weerlegd wordt wanneer er zwaarwegende gronden worden aangehaald die aannemelijk maken dat de asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. Dit weerlegbaar vermoeden bevestigde het EHRM nogmaals in het arrest Tarakhel v. Zwitserland van 4 november 2014. Het concept van “een asielprocedure en opvangvoorzieningen die systeemfouten bevatten” komt uit het Arrest N. S. (C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department de dato 21 december 2011 van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In dit arrest werd in punten 81 en 86 geoordeeld dat “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt” en “Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in 1 Vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218. 2 Zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96. 7 strijd met die bepaling.” Bij de toepassing van de Dublin-verordening moeten de lidstaten nagaan of de asielprocedure van de lidstaat waarnaar de betrokken personen worden overgedragen voldoende waarborgen bevat. Om te beoordelen of verzoekers een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient de verwerende partij de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar dat land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval.³ Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico aangezien het voldoende concreet en aantoonbaar is. Er werd reeds geoordeeld door het EHRM in het arrest M.S.S./België en Griekenland van 21 januari 2011 dat de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid moet beschikken om de omstandigheden in het aangezochte land ten gepasten tijde te doen gelden. Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er rust dan ook op de verwerende partij de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.⁴ Uit het arrest N.S C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department en de conclusie van de advocaat-generaal in dezelfde zaak kan besloten worden dat er sprake kan zijn van “systeemfouten” in een asielprocedure en de opvangvoorzieningen als meerdere bepalingen van de richtlijnen 2003/9 (intussen vervangen door richtlijn 2013/33/EU), 2004/83 en 2005/85 (intussen vervangen door richtlijn 2013/32/EU) geschonden zijn of ernstig dreigen geschonden te

worden en dat die schendingen tevens een schending inhouden van de in het Handvest verankerde grondrechten.

ii. Algemeen: de toepasselijke rechtspraak (arresten *Tarakhel c. Zwitserland en C.K. tegen Slovenië*)

Op 4 november 2014 heeft het EHRM zijn arrest *Tarakhel c. Suisse* geveld, dat de kwestie behandelt of een overdracht aan Italië een mogelijke schending vormt van artikel 3 EVRM.

Het arrest *Tarakhel* leert ons het volgende :

1) Hoewel het Hof meent, in dit arrest, dat er geen systematische schending is in Frankrijk voor de asielzoekers van artikel 3 EVRM, houdt zij echter wel rekening met de extreme kwetsbaarheid van asielzoekers en stelt zij dat er een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is: 3 zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c). 4 EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388 8 « §115. While the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot therefore in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country, the data and information set out above nevertheless raise serious doubts as to the current capacities of the system. Accordingly, in the Court's view, the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded. » (we onderlijnen) Het blijkt duidelijk uit de verschillende gezaghebbende internationale rapporten (zie *infra*) dat deze mogelijkheid vandaag de dag effectief groter is dan aan het begin van 2014.

2) Het EHRM onderlijnt dat de beoordeling van de minimum graad van ernst vereist door artikel 3 EVRM relatief is en rekening dient te houden met de specifieke bescherming van asielzoekers en hun buitengewone kwetsbaarheid : « 118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251). 119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention. » (we onderlijnen)

3) De positieve verplichtingen uiteengezet door het EHRM in *Tarakhel* dienen in verband gebracht te worden met de kwaliteitsgraad die vereist wordt van de asielprocedures om zodoende met de nodige ernst een verdedigbare grief in het asielkader te onderzoeken. Voor het EHRM betreft de Dublin procedure de toegangspoort tot de asielprocedure, het is dan ook belangrijk dat de asielzoekers dadelijk bij aankomst kunnen genieten van de nodige procedurele waarborgen. Er dient een verband gelegd te worden tussen het arrest *Tarakhel* en het arrest *Sharifi en andere c. Italie en Griekenland* (Verzoekschrift 16643/09) van 21 oktober 2014, waarin het Hof stelt : « 169. Il n'est pas dépourvu d'intérêt, du reste, que, d'une part, la directive Procédure, telle qu'applicable ratione temporis, imposait déjà aux États membres de l'Union européenne de veiller, notamment, à ce que les personnes aient un accès effectif à la procédure d'asile (paragraphe 71 ci-dessus), et que, d'autre part, les obligations découlant de la directive Accueil s'appliquent à tous les ressortissants de pays tiers et apatrides à la seule condition qu'ils 9 déposent une demande d'asile à la frontière ou sur le territoire d'un État membre (paragrapes 67-68 ci dessus). La récente refonte du droit de l'Union européenne en la matière (paragrapes 63-65, 69-70 et 72-73 ci dessus) renforce ces principes : tous les droits procéduraux et matériels reconnus aux demandeurs d'asile supposant l'introduction d'une demande d'asile, plusieurs dispositions du règlement Dublin III et de la directive Procédure refondue visent à assurer un accès effectif à cette procédure, accès dont une information exhaustive et compréhensible des intéressés constitue le préalable indispensable. » (we onderlijnen) De positieve verplichtingen uiteengezet in het arrest *Tarakhel* zijn in dezelfde lijn als de redenering van het Hof van Justitie in haar arresten *Cimade en Saciri* waarin de Opvangrichtlijn geïnterpreteerd wordt en het doel van continuïteit van opvang uiteengezet wordt.

4) In het arrest *Tarakhel*, benadrukt het Hof het feit dat het noodzakelijk is, gezien de reële mogelijkheid van schending van artikel 3 EVRM bij een overdracht naar Italië, dat de Staat die de asielzoeker wenst over te dragen individuele garanties bekomt van de Italiaanse autoriteiten die aantonen dat de asielzoeker in kwestie opgevangen zal worden en ten laste genomen zal worden bij aankomst. Er was inderdaad sprake in het arrest *Tarakhel* van een familie met minderjarige kinderen maar het EHRM interpreteert deze eis tot garantie niet a minima. De groep van asielzoekers vormt een zeer kwetsbare groep. Zie arrest *Tarakhel*, §122 :« 122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention» In het Arrest *C.K., H.F., A.S. c. Sloveense Republiek* van 16 februari 2017 stelt

het Hof van Justitie dat de overdracht van de asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening enkel mag gebeuren wanneer de overdracht niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is het geval wanneer de overdracht van een asielzoeker met een mentale of fysieke aandoening kan leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van de gezondheidstoestand. Het HvJ brengt naar voor dat het niet uitgesloten is dat de overdracht van een asielzoeker met ernstige gezondheidsproblemen, op zichzelf, voor de betrokkene een risico uitmaakt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat staat dan los van de kwaliteit van de opvang en de beschikbare zorgen in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag internationale bescherming. Het HvJ vervolgt dat, in het kader van een beroep in de zin van artikel 27 van de Dublin III-verordening, de lidstaten objectieve elementen die de ernst van de gezondheidstoestand en de significante en onomkeerbare gevolgen aantonen niet buiten beschouwing mogen laten. Zoals bijvoorbeeld medische attesten. Het HvJ verwijst naar rechtspraak die concludeert dat dit niet betekent dat de repatriëring van personen die dreigen met zelfmoord niet mogelijk is. Wel moet de overdragende lidstaat concrete maatregelen nemen om dit te verhinderen. De overdragende lidstaat kan hiervoor samenwerken met de verantwoordelijke lidstaat. Indien de maatregelen en voorzorgen onvoldoende zijn, moeten de lidstaten de uitvoering van de overdracht van de betrokken persoon in het kader van de Dublin III- 10 verordening opschorten. Het HvJ besluit dat de lidstaten artikel 4 van het Handvest als volgt moeten interpreteren: - Zelfs wanneer er geen ernstige redenen zijn om het bestaan van systeemfouten aan te nemen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat voor de aanvraag internationale bescherming kan de overdracht van de asielzoeker enkel gebeuren wanneer de overdracht niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Indien een overdracht van een asielzoeker met een mentale of fysieke aandoening kan leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van de gezondheidstoestand van de betrokkene houdt deze overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in. - Lidstaten en hun rechtsprekende instanties moeten, vooraleer over te gaan tot een overdracht, alle twijfel wegnemen over de impact op de gezondheidstoestand van de betrokkene. Lidstaten moeten maatregelen nemen zodat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden die de gezondheidstoestand van de betrokkene garanderen. Indien de voorzorgen niet voldoende zijn, moeten de betrokken autoriteiten van de lidstaten de uitvoering van de overdracht schorsen zolang de gezondheidstoestand een overdracht in de weg staat. Bovenvermelde rechtspraak verzet zich tegen een transfer van verzoeker naar Bulgarije, hetgeen verder zal worden aangetoond. In casu heeft de Belgische staat immers geen enkele individuele garantie bekomen van de Duitse autoriteiten die aantonen dat verzoeker opgevangen zal worden, toegang zal hebben tot de asielprocedure en ten laste genomen zal worden bij aankomst.

iii. Toegepast: de situatie in Duitsland

1. De opvangomstandigheden in Duitsland

Zowel in 2024 als in 2025 werd door het AIDA-rapport voor Duitsland de schrijnende situatie waarin mensen terecht komen in de initiële opvangcentra vastgesteld. Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat de bestreden beslissing een zeer selectieve lezing maakt van het rapport. Er moet worden herinnerd aan het voorschrift van artikel 17, leden 1 en 2, van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad, waarin wordt bepaald dat (verzoeker benadrukt) : « 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun verzoek om internationale bescherming indienen. 5 https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-DE_2023-Update.pdf 6 https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/06/AIDA-DE_2024-Update.pdf. 11 2. De lidstaten zorgen ervoor dat de materiële opvangvoorzieningen voor verzoekers een levensstandaard bieden die hun bestaansmiddelen garandeert en hun fysieke en geestelijke gezondheid beschermt ». In overweging nr. 18 van dezelfde Richtlijn 2013/33 staan overigens de volgende woorden (verzoeker benadrukt): “Verzoekers in bewaring moeten worden behandeld met volledige eerbiediging van de menselijke waardigheid en hun opvang moet zijn toegesneden op de behoeften van verzoekers in die situatie”. Overigens is deze interpretatie bevestigd en geharmoniseerd door het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-233/18 van 12 november 2019, waarin wordt geoordeeld dat (verzoeker benadrukt): « 46. Wat meer in het bijzonder het vereiste van het behoud van een waardige levensstandaard betreft, blijkt uit overweging 35 van richtlijn 2013/33 dat deze richtlijn tot doel heeft te waarborgen dat de menselijke waardigheid ten volle wordt geëerbiedigd alsook te bevorderen dat onder meer artikel 1 van het Handvest van de grondrechten wordt toegepast, en dat zij dienovereenkomstig dient te worden uitgevoerd. In dit verband vereist de eerbiediging van de menselijke waardigheid als bedoeld in dit artikel dat de betrokkene niet in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte terechtkomt waardoor hij niet in staat zou zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals wonen, eten, zich kleden en zich wassen, hetgeen zijn fysieke of mentale gezondheid zou schaden dan wel hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin arrest van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak) ». Zelfs indien verzoeker bij zijn terugkeer toegang zou krijgen tot het opvangsysteem, dient er een systematische beschrijving te worden gegeven van de systeemfouten die daarin worden vastgesteld. De leefomstandigheden in veel initiële opvangcentra worden bekritiseerd vanwege de verlengde verplichte verblijfsduur en de overbevolking als gevolg van conflicten in Oekraïne en Afghanistan. Kleine, middelgrote en grote steden hebben moeite om nieuwe asielzoekers te huisvesten. De bezettingsgraad van opvangfaciliteiten is hoog, met percentages tot 97% in

Berlijn en Hamburg. Lokale overheden, staatsoverheden en federale overheden geven elkaar de schuld van tekortkomingen in de opvang. Financiële en huisvestingsmiddelen zijn ontoereikend volgens lokale autoriteiten, die de deelstaten vragen om meer opvangplaatsen vrij te maken. Deelstaten dringen op hun beurt bij de federale regering aan om hun inspanningen te versterken en een coördinerende rol op zich te nemen. Er is onenigheid over de beschikbaarheid van federale eigendommen voor accommodatie, met slechts een klein deel geschikt voor direct gebruik: "The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs – especially in light of the extended obligatory stay in these facilities. In 2022 the conditions deteriorated even more due to the massive overcrowding as consequence from the war in Ukraine and the situation in Afghanistan. Throughout 2023, small cities like Pulheim in North Rhine-Westphalia, 1218 as well as middle size municipalities like Augsburg in 12 Bavaria¹²¹⁹ and Aachen in North RhineWestphalia¹²²⁰ but also big municipalities like Berlin¹²²¹ and Hamburg¹²²² faced difficulties in accommodating new protection seekers. In Berlin and Hamburg, around 97% percent of the reception capacities were occupied around October and November 2023. ¹²²³ Despite the decrease in the number of asylum applications, occupancy rates remain high in these cities in 2024/early 2025. In Berlin, at the beginning of 2025, a total of 41,369 people were accommodated by the State Office for Refugee Affairs (LAF) (January 2024: 39,861 people). Of these, 33,530 people live in state-owned accommodations, 4,670 people are temporarily housed in the two arrival centres, and 3,169 people are staying in hostels and hotels. There are 3,907 available places, 2,554 of which are in Tegel. ¹²²⁴ At the beginning of 2025, the occupancy rate thus lay at 91.37 % in Berlin. In Hamburg, the occupancy rate is approximately 95.09 %. ¹²²⁵ In other parts of Germany, the situation seems to be improving, with occupancy rates dropping significantly in most other Federal States.¹²²⁶ According to the administration of Berlin, the city will increase its net capacity of accommodation by 2,000 in 2025, and another 4,400 in 2026.¹²²⁷ In October 2023, the initial reception centre in Suhl, Thuringia, was completely full and had imposed a freeze on admissions.¹²²⁸ However, the municipalities cannot offer any other accommodation facilities as all centres and apartments are full. The only possibility left, according to the Thuringian Association of Towns and Municipalities, was the usage of sport halls.¹²²⁹ In Thuringia, occupancy has since decreased. Whereas a year ago almost all places were occupied (97 %), in December 2024 every third bed was free (64 % occupancy).¹²³⁰ Municipalities in North Rine-Westphalia have started to rent hotels to provide accommodation for asylum seekers.¹²³¹ Although this practice was very costly, it was preferred over blocking gymnasiums of local sport associations. The authorities on the local, state and federal level blame each other for the shortcomings. While the local authorities are by law responsible for the accommodation of protection seekers,¹²³² they claim that they do not have enough financial and housing resources to fulfil the current need. They therefore ask the Federal States to vacate more housing properties.¹²³³ The Federal States in turn urge the Federal government to strengthen their efforts and to take up a coordinating role.¹²³⁴ After months of discussion, the Federal government and the Federal States agreed in November 2023 – in addition to some deterrent measures that should decrease migration – upon more financial aid by the Federal Government¹²³⁵ (see also Housing). The new model provides a fixed payment of €7,500 per first-time asylum applicant, which many Federal States and municipalities argue does not adequately reflect their rising costs.¹²³⁶ This has led to continued tensions between the different levels of government regarding funding responsibilities." (AIDA 2024 update, p. 177-178) Ondanks een dalend aantal nieuwe verzoeker, wordt er nog steeds een achteruitgang van de opvangomstandigheden gerapporteerd, met een gebrek aan privacy en hygiëne, een ernstige beperking van de persoonlijke ruimte, niet-functionele sanitaire voorzieningen en verwarmingssystemen, aanwezigheid van ratten in sommige opvangcentra, slechte geuren en een gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg en tot sociale hulpverlening als gevolg: "Despite the slowly decreasing numbers of arrivals in the past year, the authorities continue to feel overburdened and deteriorating conditions have been reported. Under the law the state may derogate from the obligation to stay in initial reception centres in cases of overcrowding.¹²³⁷ Nevertheless, so far only Berlin has used this derogation clause and allows asylum seekers who 13 have been allocated to Berlin under the "Köngsteiner Schlüssel" to live in private accommodations since the end of January 2023.¹²³⁸ In emergency shelters e.g. in Berlin, it has been reported that the tents at the former Berlin-Tegel airport do not protect from the cold causing numerous illnesses and facilitating the spread of Covid-19 (on conditions in reception facilities during the Covid-19 pandemic see the 2021 Update). ¹²³⁹ One partitioned area on such a tent is in general shared by eight people. As a result, each asylum seeker has, according to calculations by the refugee council Berlin, only about 2,6 m2 available for themselves.¹²⁴⁰ Additionally, since the airport is surrounded by barbed wire no systematic access for NGOs and volunteers is granted. At the same time protection seekers need to take a shuttle bus to enter and exit the emergency shelter, thereby making it difficult for protection seekers to access legal aid and social assistance. In the emergency tents in Bremen protection seekers report of nonfunctional and unclean sanitary facilities, coldness due to non-functional heating systems and a tense atmosphere.¹²⁴¹ Only one month later the municipality of Bremen decided to evacuate the tents due to the non-functionality of the infrastructure. Inhabitants were partially relocated to emergency shelters on exhibition grounds. This solution was only temporary, and local authorities have organised lightweight building constructions, originally intended for use until mid-2024¹²⁴² but since extended until mid-2026.¹²⁴³ Even if asylum seekers do not live in tents but in houses, the living conditions are in many cases catastrophic. In a reception centre in Pulheim, North Rhine-Westphalia, for example, the building smells heavily, the sanitary facilities are mouldy and rats run around the complex.¹²⁴⁴" (AIDA 2024 Update, p. 178-179) Verzoeker zal

verplicht worden om in een aanmeldcentrum te verblijven, nadat hij Duitsland verlaten heeft en zou moeten terugkeren: “In terms of the asylum procedure, the law does not distinguish between situations in which the applicant has left Germany following a negative decision and situations where they remained on the territory. Differences exist regarding reception however: all subsequent applications have to be lodged in the BAMF branch office which was responsible for the first application, but persons who have left and re-entered Germany are subject to the regular distribution procedure and are obliged to stay in initial reception centres (see Making and registering the application),⁸³³ whereas applicants who stayed in Germany and who are no longer required to stay in an initial reception centre usually do not have to go back to an initial reception centre for

the duration of the procedure, unless their subsequent applications are dealt with in the ‘accelerated procedure’, but this type of procedure is only applied in a few branch offices of the BAMF (see Accelerated procedure).⁸³⁴” (AIDA 2024 Update, p. 126 – eigen onderlijning) Overbevolking in dergelijke aanmeldcentra echter veroorzaakt ernstige vertragingen bij registratie en conflicten door gebrek aan privacy: “In arrival centres, the overcrowding mostly leads to backlogs in the registration procedure and conflicts among the protection seekers stemming from the lack of privacy. Asylum seekers at the arrival centre in Hamburg-Rahlstedt, for example, have reported inter alia a backlog of registration,¹²⁴⁵ lack of privacy, unclean sanitary facilities and disturbances at night. The sleeping areas are placed in former warehouses and divided by thin partitions into several compartments, which do not allow for privacy. Besides reading lamps attached to each bed, there is one common light for the whole warehouse, which is switched on from 8:00am to 14 22:00pm.¹²⁴⁶ A backlog of registration, lack of access to health care and social assistance has been reported also from the arrival centre in Berlin.¹²⁴⁷ In the arrival centre in Thuringia, many violent conflicts have been reported stemming from the lack of staff members, stressed social workers and non-trained security personnel.¹²⁴⁸ The backlog of registrations all over Germany was supposedly caught up until the end of June 2023, according to the Federal Government.¹²⁴⁹ To expedite the processing of these applications and enhance the Central Register of Foreign Nationals, the Federal Government allocated an additional €300 million to the Federal Office for Migration and Refugees (BAMF) and the Federal Administrative Office.¹²⁵⁰ However, reports of overloads in certain regions continued in 2024. For instance, the mayor of Bad Griesbach in Bavaria refused to register additional migrants, citing overburdened schools and kindergartens, and criticised the unequal distribution of migrants in the region.¹²⁵¹” (AIDA 2024 Update, p. 179 – Eigen onderlijning) Een NGO beschreef de leefomstandigheden in één van de faciliteiten in het verleden als ‘morbide’ en concludeerde dat behandeling, met name van personen met psychische stoornissen, onmogelijk was in dergelijke omstandigheden. Onvoldoende bescherming tegen aanvallen, gebrek aan privacy en nachtelijke verstoringen zorgden voor een gebrek aan mentale stabilisatie van verzoekers om internationale bescherming in de faciliteit en de NGO was niet langer in staat om verantwoordelijkheid te dragen voor de geestelijke gezondheid van haar patiënten. Bovendien beweert de organisatie dat er geen systeem was voor de identificatie van kwetsbare personen in het opvangcentrum: “The NGO ‘Ärzte der Welt’ (Doctors of the World) announced in September 2019 that an advice service run by the organisation in the AnkER-centre of Manching/Ingolstadt was to be terminated. The NGO described living conditions in the facility as ‘morbid’ and claimed that adequate treatment, in particular treatment of persons with psychological disorders, was impossible under the circumstances. Insufficient protection against assaults, lack of privacy and nocturnal disturbances were impeding the mental stabilisation of asylum-seekers at the facility and the NGO was no longer capable to bear responsibility for the mental health of its patients. Moreover, the organisation claims that there was no system for the identification of vulnerable persons in place at the facility.¹²⁵⁵” (AIDA 2024 Update, p. 179-180) Ook na de periode in een aanmeldcentrum, waarna verzoekers verondersteld worden naar grote collectieve centra gestuurd te worden, riskeert verzoeker er in erbarmelijke en slechte leefomstandigheden terecht te komen. Ook in deze collectieve opvang worden er namelijk nietconforme leefomstandigheden vastgesteld die de fysieke integriteit van verzoeker dreigen aan te tasten: “Following the initial reception period, asylum seekers are supposed to be sent to a collective accommodation centre within the same Federal State. (...) It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations).¹²⁵⁷ Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as ‘camps’ by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.¹²⁵⁸ 15 Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy.¹²⁵⁹ According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. The quality of food is often criticised where food is handed out in the form of pre-packed meals.¹²⁶⁰ In Lower-Saxony for example, one protection seeker reports that the food was insufficient and inadequate especially for his special needs due to his cancer disease.¹²⁶¹ In one accommodation centre in Rhineland-Palatinate it has further been reported that the lightweight construction of the accommodation centre alongside with the asphalted surrounding without any shadow in summer the accommodation centre becomes nearly uninhabitably warm.¹²⁶² (...) Furthermore, many facilities lack qualified staff, thus highlighting the crucial role played by NGOs and volunteers, particularly regarding counselling and integration. However, there is currently a lack of volunteers, which on top often feel left alone

with their work.¹²⁶⁷ (AIDA 2024 Update, p. 180-181 – eigen onderlijning) Naast de algemene slechte levensomstandigheden, worden er ook veiligheidsproblemen vastgesteld, waarbij de fysieke veiligheid van verzoekers ook een bezorgdheid is. Het gaat hierbij om een ernstige en zorgwekkende ontwikkeling, gemotiveerd op grond van racistische motieven en het 'normale' niveau van weerbaarheid tegen racisme, discriminatie en uitsluiting (cf. het discours dat de verwerende partij hanteert) ver overschrijdt en de fysieke veiligheid en integriteit aantast, anders dan 'louter' racistische verwensingen, (in)directe discriminatie of sociale uitsluiting beogen: "In addition to overall living conditions, the security of residents can also be an issue of concern. Since 2020, the number of attacks on refugees and asylum seeker accommodations has been increasing.¹²⁶⁸ Although the number of attacks on accommodation centres had slightly lowered in 2023,¹²⁶⁹ in 2024, authorities recorded 218 politically motivated attacks against refugee and asylum seeker accommodations.¹²⁷⁰ This marked a 22% rise compared to previous years. Among these, 28 attacks were classified as violent, including aggravated assaults and arson. Most of these attacks are classified as racially motivated crimes.¹²⁷¹ Furthermore, there were 1,905 recorded attacks against migrants away from accommodation centres in 2024, including 237 classified as violent. This number is still preliminary at the time of writing of this report (March 2025) and is expected to continue to rise, as numerous records from the fourth quarter are likely to be submitted later. In 2023, the number of politically motivated crimes against refugees in the third quarter tripled retrospectively due to late reports, with a final number of 2,450 recorded criminal offences. Xenophobic sentiments have further increased following a deadly Christmas market attack in Magdeburg on December 20, 2024, as well as four other violent attacks in 2024. ¹²⁷² These attacks have led to the further stigmatisation of migrants in public debate, and the topic of migration dominated the election campaign in the beginning of 2025.¹²⁷³ By the end of January 2025, the Ministry of the Interior recorded 20 criminal incidents related to the attack in Magdeburg and involving individuals without German citizenship, most of them in the city itself. ¹²⁷⁴" (AIDA 2024 Update, p. 181-182 – eigen onderlijning) Uit dergelijke cijfers en evoluties kan alleen maar afgeleid worden dat het publieke debat en de maatschappelijke visie op asielzoekers, vluchtelingen, vreemdelingen en migranten zodanig zijn 16 gepolariseerd dat het een zorgwekkend groot aantal fysieke aanvallen op deze personen tot gevolg heeft en hen nog meer kwetsbaar maakt dan ze al zijn. Het gaat om geweld gebaseerd op racistische motieven. Hoezeer het publiek debat in België ook aan het gepolariseerd geraken is, dergelijk geweld is hier vooralsnog een marginaal verschijnsel. Om dit aan te pakken, hebben de meeste deelstaten mechanismen voor bescherming tegen het geweld ontwikkeld en introduceerde het Federale Ministerie voor Familie, Senioren, Vrouwen en Jeugd in 2019 een monitoring- en evaluatieprogramma. Ondanks deze maatregelen blijven verzoekers om internationale bescherming melding maken van gewelddadige en/of racistische intimidatie door beveiligingspersoneel. Daarom roepen Vluchtelingenraden op tot een effectievere uitvoering van beschermingsprogramma's, minimale normen voor gezondheidszorg voor kwetsbare groepen en het afschaffen van grote collectieve accommodatiecentra: "In many accommodation facilities, spatial confinement and lack of privacy led to a lack of security, particularly for women and children.¹²⁷⁵ To counter this problem, most Federal States have developed violence protection concepts in recent years.¹²⁷⁶ Additionally, the Federal Ministry for Family, Seniors, Women and Youth introduced in 2019 a monitoring and evaluating programme which serves to develop common standards for violence protection concepts.¹²⁷⁷ Despite the introduced violence protection concepts, protection seekers continue to report violent and/or racial harassment from security personnel. Refugee Councils from several Federal states therefore call for a more effective implementation of the protection programmes, minimum standards for health care especially for vulnerable groups and the abandonment of big collective accommodation centres.¹²⁷⁸" (AIDA 2024 Update, p. 182) De meeste opvangcentra zijn omheind, wat bijdraagt aan het gevoel dat verzoekers om internationale bescherming ongewenst zijn en enkel in grootschalige, weinig aangepaste collectieve opvang terecht kunnen en de toegang tot de 'normale' wereld liefst zoveel mogelijk beperkt wordt: "Fences are used around premises, particularly for large-scale centres, former industrial buildings or former army barracks." (AIDA 2024 Update, p. 182)

2. Gebrek aan adequate gezondheidszorg

Zowel de omstandigheden in de opvangcentra, als nieuwe wetswijzigingen leiden tot een verslechtering inzake toegang tot adequate gezondheidszorg. Daarbij dient benadrukt te worden dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ op 2 juni 2025 verklaarde gezondheidsproblemen te hebben, met name oorproblemen en meer bepaald problemen met zijn trommelvlies (p. 13). In het kader van onderhavig verzoekschrift legt verzoeker bovendien nog andere medische attesten voor die aantonen dat hij inderdaad op regelmatige basis medische hulpverlening nodig heeft (stuk 6). Verwerende partij verwijst in diens beslissing naar de toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers, die gewaarborgd wordt in de Duitse nationale wetgeving. Zij erkennen daarbij dat de wet de gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn". Aanvullende prestaties kunnen toegekend worden 'indien zij in een individueel geval onontbeerlijk zijn om de gezondheid te waarborgen'. ¹⁷ Critici uiten echter commentaar op deze nieuwe wetswijziging, die de adequate toegang tot gezondheidszorg van asielzoekers zou hypothekeren. In het bijzonder uiten zij bezorgdheid voor mensen met psychische problemen, zoals verzoeker, die buiten de toegang zouden vallen. De aanvraag tot aanvullende prestaties is een zeer lang en bureaucratisch proces. Hierdoor ligt de gezondheidszorg voor asielzoekers de facto onder het wettelijk minimum dat in de Duitse wet bepaald werd om een menswaardig bestaan te verzekeren. Verschillende VN Comité's, waaronder het Comité inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie vroegen

Duitsland om dit beleid te herzien: “In January, 2024, Germany’s centre-left Government tightened asylum policies to facilitate deportations. The new law entails different measures, including longer detention periods and more possibilities for authorities to search the accommodations of asylum seekers and their families. Civil society actors deem the new law inhumane and unlawful and have identified it as a severe threat to asylum seekers’ rights to personal safety and access to health care. In addition to facilitating deportations, the law defines that the period in which asylum seekers— many of whom have fled war and torture— are only entitled to reduced social benefits is doubled from 18 months to 3 years. During this time, asylum seekers are only entitled to treatment for acute illness and pain, perinatal care, and immunisations. Other health care (eg, for mental health or chronic illness) often needs to be applied for in a lengthy and bureaucratic process. Asylum seekers’ legal entitlement to health care is below the set level of health services that is defined as necessary in Germany’s social code (SGB V, 12[1]). (SGB V, 12[1]). This legal change will possibly affect refugees’ health in different ways. Discriminatory and restrictive integration and health policies can lead to social exclusion, which in turn negatively affects health outcomes.^{1–3} The unpredictability of home invasions and limbo of not knowing when one might be targeted, deported, or granted asylum can also affect coping ability leading to conditions including depression, psychotic symptoms, anxiety, decreased cognitive abilities, and somatic symptoms.⁴ Mental health and wellbeing continue to worsen without timely intervention and this increases likelihood of comorbidities, such as coronary problems. Overall, restrictive health-care access leads to lower utilisation of health care services, more under-diagnosis, missed prevention opportunities, worse long-term health outcomes for refugees, and fewer chances of being integrated into society.^{3,5} This exclusionary process negatively affects health equality and health equity.^{1,6} Moreover, restricting entitlements to health care is proven to increase health spending.⁵ The decision to double the waiting time for legal entitlement to standard health care is likely to aggravate these cascading health, social, and economic effects. The new law also contradicts existing rulings regarding constitutional and human rights. In 2012, the German Constitutional Court ruled that reduced social benefits for asylum seekers are only justified when an actual difference in need is proven. Just 1 month before the passing of the new law, the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination expressed concern that “access to health care for asylum-seekers is restricted [...] for the first 18 months” and—like other UN committees— called on Germany to eliminate these restrictions.¹⁸ The current legislation responds to populist logics that frame health-care access as a pull factor for migration, even though this notion has long been debunked. With the passing of the new law, the German Government chooses to actively ignore a steadily growing body of public health evidence,^{2,3,5,6} their constitutional and human rights obligations, and demands of front-line staff and civil society actors.”⁷

3. Racisme en geweld ten aanzien van migranten

Zoals eerder gesteld, moet er ook rekening gehouden worden met een algemeen repressiever klimaat ten aanzien van Vluchtelingen, zowel bij de Duitse overheid als bij de bevolking. De media rapporteert over een verandering in de attitude ten aanzien van nieuwkomers.⁸ In een recent onderzoek naar racisme in Duitsland antwoordde 1/5e dat zij reeds te maken kregen met racisme. 90% Erkende racisme in de Duitse samenleving en 50% stelt dat zij in een racistische samenleving wonen.⁹ Zo hebben in 2022 een record aantal personen zich gemeld bij het Federaal Antidiscriminatieagentschap (ADS). In vergelijking met het jaar voordien zijn de meldingen met 14 percent gestegen en in vergelijking met 2019 is het aantal meldingen verdubbeld. ¹⁰ De Federale Commissaris voor antidiscriminatie uit haar bezorgdheid over de toenemende vijandigheid en haatmisdrijven in Duitsland. Zo steeg het aantal haatmisdrijven in 2022 met 9,7 procent. Er wordt “met grote bezorgdheid waargenomen dat wrok in toenemende mate weer wordt aangewakkerd in verkiezingscampagnes en mediadebatten en dat groepsgerelateerde vijandschap schaamteloos wordt geuit in sociale media”, zeiden ze in een gezamenlijke verklaring: “Im schlimmsten Fall münden diese in extremistischen und terroristischen Anschlägen”, warnen die insgesamt zehn Beauftragten. Oft gehe es bei Hass und Ressentiments gegen Geflüchtete, gegen Juden und Muslime, gegen Sinti und Roma, Frauen, Menschen mit Behinderungen, gegen queere Menschen und andere. “Das schadet unserer Demokratie”, heißt es weiter in der Erklärung.” eigen vertaling: “In het ergste geval leiden die tot extremistische en terroristische aanslagen”, waarschuwen de tien commissarissen. Haat en wrok zijn vaak gericht tegen vluchtelingen, joden en moslims, Sinti en Roma, vrouwen, mensen met een handicap, queer mensen en anderen. “Dit schaadt onze democratie”, vervolgt de verklaring.”⁷ J. ZIELKE, J. OFFE, O. RAZUM, Germany’s new asylum legislation poses a threat to refugees’ health, *The Lancet*, Vol 403 March 30, 2024, <https://www.thelancet.com/action/showPdf?pii=S0140-6736%2824%2900371-4>. ⁸ E. Conesa, How Germany, once a model for welcoming refugees, switched to border control, 17 oktober 2024, https://www.lemonde.fr/en/international/article/2024/10/17/how-germany-once-a-model-for-welcoming-refugee-s-switched-to-border-control_6729611_4.html (laatst geconsulteerd op 18 oktober 2024). ⁹ M. FÜRSTENAU, Racism in Germany is part of everyday life, 5 mei 2022, <https://www.dw.com/en/racism-in-germany-is-part-of-everyday-life/a-61700339> (laatst geconsulteerd op 18 oktober 2024). ¹⁰ ZdfHeute, Beratungsanfragen zu Diskriminierung steigen, 27 juni 2023, <https://www.zdf.de/nachrichten/politik/diskriminierung-beratung-rassismus-behinderung-jahresbericht-2022-100.html> (laatst geconsulteerd op 18 oktober 2024). ¹¹ Ook Human Rights Watch uitte eerder haar bezorgdheid: “Germany’s rights record in 2023 was marked by a large increase in far-right motivated demonstrations as well as a rise in attacks against migrants, Jews, Muslims, Sinti, Roma, and lesbian, gay, bisexual, and transgender (LGBT) people, often constituting hate crimes.”¹¹ Ook de beschikbare informatie stelt dat verschillende overheidsactoren een dergelijke repressieve, racistische politiek onderschrijven en dat

politieke partijen de haat verder aanwakkeren: “While Germans welcomed asylum seekers with flowers, chocolates and toys when they first arrived in 2015, and many opened their homes to house Ukrainians in 2022, the mood toward new arrivals has profoundly changed since then. “After two years of the (coronavirus) crisis, then the Ukraine war with its increasing prices for basically everything — heating, gas, also food — it’s sometimes pretty tough to convince people that they have to share places and capacities with people who just arrived,” Langenbach said. Germany’s far-right Alternative for Germany party, or AfD, has been successfully exploiting Germans’ hardening attitudes toward migrants. Polling now puts it in second place nationally with around 21%, far above the 10.3% it won during the last federal election in 2021. AfD’s rise in the polls and the party leaders’ relentless anti-migrant rhetoric, including calls to close Germany’s borders to prevent migrants from entering, have put pressure on the national and state governments and other mainstream parties to toughen their approach toward migrants.”¹² Zo werden er recent verschillende wetten aangenomen die kaderen in de anti-migratie politiek en de verrechtsing van het discours: “Germany is set to speed up the removal of failed asylum seekers, in a sign of how rising support for the far-right is prompting Chancellor Olaf Scholz’s coalition to get tough on immigration. “It’s clear that we have to restrict irregular migration and to send back more quickly the people who have no right to stay,” said Steffen Hebestreit, Scholz’s spokesman. “It’s about consistency and speed.” Under new rules proposed on Wednesday, deportations will no longer have to be announced in advance, officials searching for deportees in shared accommodation will be allowed to enter other people’s rooms, and the amount of time a person can be kept in predeportation custody will be increased from 10 to 28 days.”¹³ De wet van januari 2024, die ook betrekking heeft op een beperking van gezondheidszorg, zoals hierboven beschreven, verbreedt de bevoegdheden van politiediensten om migranten te arresteren, 11 HRW, Germany - events of 2023, <https://www.hrw.org/world-report/2024/country-chapters/germany#81aaa4>. 12 APNews, K. GRIESHABER, Shelters for migrants are filling up across Germany as attitudes toward the newcomers harden, 28 september 2023, <https://apnews.com/article/germany-migration-asylum-housing22372cf1e5ece2e55c5f2e6c9d10e594> (laatst geconsulteerd op 17 oktober 2024) 13 G. Chazan, Germany to tighten immigration rules amid rising support for far-right, 25 oktober 2024, <https://www.ft.com/content/2e2f458a-366b-44d4-9c1e-557d5b146f24> (laatst geconsulteerd op 18 oktober 2024). 20 hun accommodaties en die van hun familieleden te doorzoeken. Verschillende organisaties klagen aan dat de wet onmenselijk en onwettig is en erkennen dat dit een ernstige bedreiging vormt voor de persoonlijke veiligheid van asielzoekers: “In January, 2024, Germany’s centre-left Government tightened asylum policies to facilitate deportations. The new law entails different measures, including longer detention periods and more possibilities for authorities to search the accommodations of asylum seekers and their families. Civil society actors deem the new law inhumane and unlawful and have identified it as a severe threat to asylum seekers’ rights to personal safety and access to health care.”¹⁴

Daarnaast verlengt de wet de mogelijke duurtijd van detentie die een deportatie voorafgaat en faciliteert de wet de communicatie tot deportatie, vanaf het moment dat een nieuwe asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.¹⁵ Verschillende organisaties kaarten aan dat de wet een “achterdeur” voorziet voor de criminalisering van reddingsoperaties en dat ook de obstructie van reddingsoperaties wettelijk verankerd wordt. Het beleid wordt omschreven als een verschuiving in het discours naar rechts, waarin vluchtelingen systematisch tot zondebok worden gemaakt: “Finally, the controversial ‘Repatriation Improvement Act’ (Gesetz zur Verbesserung der Rückführung) was adopted by the Bundestag (German parliament) on 18 January despite a signatory campaign by NGOs, including sea rescue NGO, SOS Humanity, with over 135,000 citizens and massive counter-demonstrations in multiple cities. The Act foresees an increase in the maximum length of pre-deportation custody from 10 to 28 days, authorizes residential searches to authorities without an obligation to give notice of deportation in some cases, as well as, obstruction to rescue activities. A loophole was found in the Act regarding the criminalisation of rescue operations. Initially, it did not include the phrase ‘by land’ in an attempt to criminalise civilian search and rescue. Following protests by civil society organisations, the phrase was included. However, two new legal opinions have warned that, although the proposed amendment would allow the rescue of adults without penalty, the rescue of unaccompanied minors in distress at sea could now become a criminal offence. SOS Humanity said that the German government: “broke their promises of the coalition agreement to not hinder civil search and rescue”, fearing the possibility of facing “up to 10 years in prison for their life-saving work”. Sarah Schneider from Medical Volunteers International, said: “The EU continues to close itself off and massively restrict access to human rights. The criminalisation of NGOs working for human rights is appalling! Health is a human right and must be made unconditionally available to all people, regardless of where they live or their status. We stand with all other affected organisations against this tightening of the law and demand the protection of humanitarian NGOs and full solidarity with all people on the move.” Additionally, ECRE member organisation PRO ASYL, which has been a long-term critic of the Act and which has raised strong concerns about its potential to cause serious infringements of fundamental rights, issued a press release on 17 January in which it appealed to democratic parties to “stop the shift in discourse to the right, in which refugees are systematically scapegoated.”¹⁶ 14 J. ZIELKE, J. OFFE, O. RAZUM, Germany’s new asylum legislation poses a threat to refugees’ health, *The Lancet*, Vol 403 March 30, 2024, <https://www.thelancet.com/action/showPdf?pii=S0140-6736%2824%2900371-4>. 15 AIDA, Country report - 2023 update, p. 106. 16 *ibid.* 21

4. Conclusie

Verzoeker dreigt moeilijkheden te ondervinden bij de toegang tot de materiële hulp waarop hij recht heeft in Duitsland in de zin van de richtlijn, de interpretatie daarvan door het Hof van Justitie, en de daaruit voortvloeiende verplichtingen van de lidstaten. Hij loopt in dit verband het risico om bij terugkeer te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, aangezien hij zonder onderdak zou kunnen komen te zitten en mogelijk op straat zou moeten slapen. Overigens, de schrijnende opvangsituatie, in opvangcentra die kreunen onder overbevolking, een gebrek aan privacy en hygiëne, het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg en tot sociale hulpverlening leiden tot een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest, omdat ze als gevolg hebben dat verzoeker een reëel risico loopt in een onmenselijke en/of vernederende situatie terecht te komen in geval van terugkeer naar Duitsland. Bovendien onderbouwt de beschikbare informatie een toename van haatmisdrijven en racisme vanuit de Duitse bevolking. Deze wordt ondersteund door het huidige repressief beleid door de Duitse overheid, dat door verschillende mensenrechtenorganisaties aan de kaak wordt gesteld. Zij benadrukken dat het beleid een verschuiving naar rechts is, dat migranten systematisch tot zondebok maakt, en een gevaar vormt voor de veiligheid van migranten. Omwille van al deze redenen, schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3.2 van de Dublin III Verordening. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden. »

Als bijlage bij zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voegt verzoeker een “medisch dossier” dat betrekking heeft op zijn ‘chronische’ oorsprong (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225 875).

2.2.2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 12.4 van de Verordening 604/2013/EU als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5, §1 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek “met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt” met het oog op “het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”.

De gemachtigde van de minister stelde op basis van een onderzoek van de visumdatabank vast dat de Duitse vertegenwoordiging in Chengdu (China) aan verzoeker een visum type C had afgeleverd voor een kort verblijf (8 dagen) dat geldig was van 6 april 2025 tot 28 april 2025. Bovendien blijkt hieruit dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit heeft, terwijl hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde van Eritrese nationaliteit te zijn.

Artikel 12.2 juncto artikel 12.4 van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“2. Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

(...)

4. Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.”

Op basis van de gedane vaststellingen en de hierboven geciteerde regelgeving concludeerde de gemachtigde van de minister dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is en besliste hij dat verzoeker in toepassing van artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet aan de Duitse autoriteiten diende te worden overgedragen. Artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

2.2.2.5. Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland in toepassing van de Europese regelgeving in beginsel de verantwoordelijke lidstaat is die zou moeten instaan voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij is echter van oordeel dat hij omwille van problemen die rijzen in het Duitse opvangsysteem en omwille van medische redenen niet kan worden overgedragen aan Duitsland omdat dit een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, waardoor België deze verantwoordelijkheid zou moeten dragen.

2.2.2.6. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat hij niet zou zijn gehoord, kan hij zeker niet worden bijgetreden. In het kader van de zogeheten Dublin-procedure werd hij op 2 juni 2025 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken en kreeg hij de mogelijkheid om eventuele bezwaren te uiten ten aanzien van een overdracht aan Duitsland.

2.2.2.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan het eveneens geschonden geachte artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land

en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, §99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het "verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen" – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere

niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, *Jawo v. Duitsland* (GK), nr. C-163/17, §§91-93)

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Duitsland.

2.2.2.8. Verzoeker houdt in zijn middel een uitgebreide theoretische uiteenzetting, waarbij hij onder andere ingaat op de rechtspraak van het EHRM in de zaak *Tarakhel* en de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *C.K., H.F. en A.S. tegen Slovenië*, waarna hij concludeert dat deze rechtspraak zich verzet tegen een transfer naar Bulgarije, die te dezen niet aan de orde is. Verder merkt de Raad op dat verzoeker, gelet op zijn individuele profiel, niet kan voorhouden dat er toepassing dient te worden gemaakt van de rechtspraak van het EHRM in de zaak *Tarakhel* aangezien deze betrekking heeft op de garanties inzake opvang van een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen EHRM, 4 november 2014 (GK), *Tarakhel t. Zwitserland*, nr. 29217/12), terwijl verzoeker een alleenstaande man is.

2.2.2.9. Vervolgens bespreekt verzoeker de landeninformatie zoals opgenomen in het rapport van L. RIEMER, L. RAU en R. SCHALAST 'Country Report Germany, 2024 update van 16 juni 2025, opgenomen in de Asylum Information Database (hierna: het AIDA-rapport), dat ook door de gemachtigde van de minister werd aangewend om de algemene situatie in Duitsland te beoordelen.

2.2.2.9.1. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de minister een zeer selectieve lezing van dit landenrapport, terwijl hijzelf op basis van lectuur van dit rapport van oordeel is dat het Duitse opvangsysteem kampt met

systeemfouten omwille van de beperkte capaciteit van de in faciliteiten die voor de initiële opvang moeten zorgen en de levensomstandigheden aldaar, hetgeen wordt verergerd door de hoge instroom omwille van de conflicten in Oekraïne en Afghanistan.

2.2.2.9.2. Zoals de gemachtigde van de minister terecht stelt in de bestreden beslissing, blijkt uit het AIDA-rapport, in weerwil van verzoekers beweringen dat Dublin-terugkeerders in Duitsland geen noemenswaardige problemen kennen om toegang te krijgen tot de asielprocedure en de opvangfaciliteiten (AIDA-rapport, p. 81): *“There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.”* De gemachtigde van de minister stelt in zijn beslissing ten onrechte dat verzoeker reeds een negatieve beslissing ontvangen zou hebben in Duitsland, terwijl dit geen steun vindt in de gegevens van het administratief dossier. Bijgevolg lijkt er voor verzoeker nagenoeg geen risico te bestaan dat hij na overdracht onmiddellijk administratief zal worden aangehouden. Uit het antwoord van de Duitse autoriteiten van 12 juni 2025 op het overnameverzoek, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat wordt gevraagd om verzoeker op gecontroleerde wijze aan de grens over te dragen in Raeren/Aken of via de luchthaven van München, Frankfurt of Berlijn en dit tijdig te melden zodat verzoeker kan worden toegewezen aan een initiële opvangfaciliteit, een zogeheten *Erstaufnahmeeinrichtung*.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen gevallen bekend zijn waarin verzoekers om internationale bescherming niet werden opgevangen wegens plaatsgebrek (AIDA-rapport, p. 175). In 2022 was er sprake van overbevolking van de initiële opvangcentra (*Ibid.*, p. 176). Sedertdien kennen sommige centra een hoge bezettingsgraad, maar deze vertoont recent een dalende trend omwille van het dalende aantal verzoeken om internationale bescherming in Duitsland. Uit het AIDA-rapport blijkt dat het standpunt van verzoeker dat er in Duitsland met betrekking tot de opvang van asielzoekers of de asielprocedure sprake zou zijn van systeemfouten, niet worden gevolgd. Uit een grondige - niet selectieve - lectruur van de passage uit het AIDA-rapport over de opvangomstandigheden in Duitsland kan zeker niet worden geconcludeerd dat elke verzoeker om internationale bescherming in geval van overdracht aan Duitsland *sowieso* in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen (*Ibid.*, p. 175-181). Er bestaan namelijk aanzienlijke verschillen met betrekking tot de levensomstandigheden in de verschillende initiële opvangcentra. In sommige grootschalige opvangfaciliteiten zijn de leefomstandigheden zeker te bekritisieren, in het bijzonder wanneer de betrokkene een omwille van zijn profiel een bijzondere kwetsbaarheid vertoont (alleenstaande vrouw, minderjarige). Eén en ander hangt ook samen met bepaalde lokale gebreken in de opvangfaciliteiten of conjuncturele problemen die bezwaarlijk als systeemfout kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker toont hoe dan ook niet aan dat hij als 34-jarige Dublin-terugkeerder, die hoogopgeleid is en zelf zijn reis van China naar Duitsland heeft gefinancierd, een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan wanneer hij na overdracht aan een initiële opvangfaciliteit zal worden toegewezen.

De Raad wijst erop dat verzoeker in het kader van zijn Dublin-interview de mogelijkheid kreeg zijn individuele situatie toe te lichten. Verzoeker uitte bezwaren tegen een overdracht aan Duitsland, maar reikte geen gegevens aan die betrekking hadden op de opvangfaciliteiten aldaar. Verzoeker gaf aan dat er in België vrijheid is, dat de behandeling van migranten goed is, dat je er kan studeren en werken. Hij wilde niet weg uit België omdat hij hier zou kunnen studeren en werken, gezien zijn studies (Dublin-interview, 2 juni 2025, aanvullende informatie). Uit het Dublin-interview blijkt niet dat er omwille van zijn ervaringen met de opvangfaciliteiten in Duitsland gefundeerde bezwaren werden geuit die een overdracht aan Duitsland in de weg zouden staan.

2.2.2.9.3. Vervolgens meent verzoeker dat er in Duitsland een gebrek is aan adequate gezondheidszorg. Nochtans blijkt uit het AIDA-rapport dat toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming gegarandeerd is en dat zij na 36 maanden toegang krijgen tot het standaardpakket aan sociale voordelen, waaronder toegang tot de gezondheidszorg, zoals Duitse onderdanen (AIDA-rapport, p. 191 en volgende). In zijn middel bespreekt verzoeker de kritiek op de beperkingen op de toegang tot de gezondheidszorg, die vooral individuen met psychische problemen treft, maar hij toont niet concreet aan dat hij nood zou hebben aan mentale gezondheidszorg.

Wat zijn persoonlijke gezondheidstoestand betreft, wijst verzoeker op zijn oorproblemen. Tijdens het Dublin-interview van 2 juni 2025 verklaarde verzoeker dat hij problemen had aan zijn trommelvlies, maar dit niet kon staven met documenten en hiervoor toen nog geen behandeling volgde (Dublin-interview, 2 juni 2025, aanvullende informatie). Ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Oudenaarde op 4 november 2025 maakte hij ook gewag van problemen aan zijn tanden.

Als bijlage bij onderhavig verzoekschrift, voegt verzoeker een ‘medisch dossier’. Dit bevat een attest van dr. B. E. van 10 juni 2025 waarin deze oorspijn beschrijft. Voorts bevat dit een verslag van een radiologisch onderzoek van 26 juni 2025 waaruit een vermoeden blijkt van een trommelvliesperforatie. Tenslotte bevat dit ‘dossier’ een afspraakfiche bij de NKO-specialist op 22 augustus 2025 met bijhorend attest van Samusocial en bij de huisarts op 3 september 2025 (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2.2.9.4. De Raad stipt aan dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering slechts in “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levens einde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “andere uitzonderlijke gevallen” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Uit de door verzoeker aangeleverde gegevens blijkt dat hij reeds enkele jaren kampt met oorspijn, die wellicht te wijten is aan een trommelvliesperforatie, maar er blijkt niet dat er actueel een bepaalde behandeling is voorzien voor deze problematiek. Op 7 november 2025 bevestigde de centrumarts dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Uit het AIDA-rapport kan worden opgemaakt dat verzoekers om internationale bescherming die pijn lijden toegang krijgen tot de nodige medische zorgen. Verzoeker toont niet aan dat hij lijdt aan een aandoening waarvoor een behandeling vereist is die omwille van de beperkingen op de toegang tot de gezondheidszorg in Duitsland aanleiding zou geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.9.5. Verzoeker bespreekt in zijn middel ook het racisme en het geweld ten aanzien van migranten in Duitsland en de meer repressieve houding van de overheid. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat deze maatschappelijke weerstand tegen migranten in Duitsland en het politieke klimaat aldaar ertoe zou leiden dat hij in geval van overdracht een behandeling zal ondergaan die als ‘onmenselijk’ of ‘vernederend’ kan worden gekwalificeerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat door verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat een overdracht een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of dat er aanleiding bestaat om toepassing te maken van de discretionaire bepaling uit artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU en het verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

2.2.2.10. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker heeft evenmin een schending van de artikelen 3.2 en/of 17 van de Verordening 604/2013/EU aangetoond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld toen bij het nemen van het overdachtsbesluit. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel, noch een kennelijke beoordelingsfout. Verzoeker kan evenmin voorhouden dat hij niet zou zijn gehoord.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.3.1. Het verzoekschrift van 17 juli 2025 bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgende uiteenzetting:

“Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt een risico op een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest met zich mee, alsook een schending van het beginsel van non-refoulement. Het risico bestaat dat verzoeker zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bij terugkeer naar Duitsland.

Al de uiteengezette feiten en middelen in huidig verzoekschrift duiden erop dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is in casu dus evident. Geen redelijk denkend mens kan het betwisten (RvS 1 december 1992, nr. 41.247)."

2.2.3.2. Tenzij verzoeker het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.2.3.3. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan Duitsland.

2.2.3.4. Uit de bespreking van de middelen is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Duitsland een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg is er geen sprake van een 'evident' nadeel. Verzoeker heeft voor het overige zijn nadeel onvoldoende gespecificeerd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftwintig door:

F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN